

Civillisten at tage. Naar man henviser til Civillistens Forhold til denne Sag, maa man derfor komme til det Resultat, at det er et naturligt og billigt Krav, at den nye Civilliste er fritaget for at udrede Pensioner og Understøttelser, som efter den hidtidige Lovpraksis ikke har været paalagt den nye Civilliste, men har været overtaget af Staten, fordi den Civilliste, der har underholdt de paagældende, er ophørt at eksistere.]

Ser man saa hen til Funktionærerne, er det indlysende, at de har en berettiget Forventning om at faa en Pension, og hvis Staten svigter dem paa dette Omraade, er de i Virkeligheden retsløse, thi der kan ikke være Tale om, at de skulde kunne henvende sig med noget Retskrav til den nye Civilliste. De vil altsaa kunne komme til at staa uden Pensioner. Man kan sige, at det er Forudsætningen for deres hidtidige Tjeneste ved Hofet, at Staten, naar den paagældende Civilliste udløber, paatager sig deres Forsørgelse med en passende Understøttelse og Pension, og de kan i saa Henseende se hen til, at man i alle hidtidige Tilfælde fra 1853 til 1912 ingen Sinde har svigtet dem. Som Følge deraf har de et naturligt Krav paa at se sig behandlede paa den samme rimelige Maade, naar ingen almindelig Lov giver dem Udsigt til andet. Derfor er det ogsaa set fra Funktionærenes Side et afgjort Billighedskrav, at de faar de Pensioner, der hidtil har været ydet dem.

I Henhold til disse Betragtninger mener Flertallet, at Staten ikke blot under Hensyn til, at den i 1912 i Vinkeligheden positivt har tilbrædt de hidtil fulgte Principper for Understøttelser og Pensioner til Hofpersonalet, men ogsaa under Hensyn til den tidligere Lovgivning er forpligtet til — man kan godt kalde det forpligtet til — at give disse Pensioner, og i Overensstemmelse hermed er Flertalsindstillingen affattet.

Jeg skal nu gaa over til at tale et Par Ord om det andet af Regeringen fremsatte Lovforslag. Det uheldige i det bestaaende Forhold er altsaa erkendt gennem mange Aar. Lige fra 1860 har det været erkendt, at det var en uheldig Ordning, man havde, fordi man for det første er nødsaget til ved hvert Tronskifte at bringe disse til Dels personlige Spørgsmaal paa Tale i Rigsdagen, og for det andet, fordi Antallet af de Betjente, der kan være Tale om at pensionere, er vilkaarligt. Det afhænger af den Maade, paa hvilken den paagældende afdøde Konge har ført sit Hof. Ligeledes ligger det i Kongens Haand, hvilke Lønningssatser han vil anvende, og deraf følger Størrelsen af de Pensioner, Rigsdagen kommer til at

udbetale. Det er derfor, man saa længe har følt det ønskeligt at komme over til andre Tilstande og faa en almindelig Lov, som for det første ved en ren og klar Bestemmelse afgør Spørgsmaalet om, hvordan Statens Forhold her er, og for det andet sikrer Staten mod vilkaarlige og overdrevne Pensionskrav paa dette Omraade.

Uagtet man imidlertid allerede i 1866 ved Forhandlingerne om Pensioner efter Kong Frederik den Syvendes Død vedtog her i Rigsdagen en Dagsorden, som betonedes Ønskeligheden af at komme til en saadan Ordning, er der dog ingen Sinde gjort noget alvorligt Forsøg i saa Henseende. Spørgsmaalet blev rejst paa ny ved Forhandlingerne i 1906 og i 1907, og det førte til, at der den 18. Januar 1908 blev indbragt et Lovforslag desangaaende her i Folketinget, som hed: Forslag til Lov om Udrødelse af Hofpensioner. Det gik ud paa, at der skulde ydes 25,000 Kr. om Aaret fra den 1. Februar 1906 at regne. Men Forslaget vandt ikke Bifald. Det gik til Finansudvalget, men kom ikke ud derfra, og det er ogsaa øjensynligt, at dette Lovforslag havde meget store principielle Mangler. Det var i Virkeligheden et irrationelt Forsøg, fordi man ikke een Gang for alle kan slaa fast, hvor meget man aarlig vil betale. Paa den Maade kan man ikke komme til en Ordning, som fører til Sikkerhed for, at Pengene er til Stede i det Omfang og paa det Tidspunkt, man skal bruge dem. Det er nemlig klart, at man her arbejder med en Række ubestemte Faktorer. For det første ved man ikke, hvor længe de pensionerede vil leve. For det andet ved man ikke, hvor længe den Civilliste vil bestaa, efter hvilken Pensionerne skal betales. Det Forsøg, man gjorde paa at regne Sagen ud i 1908, var altsaa meget uheldigt, og hvis man vil tænke sig, at den da foreslaaede Ordning havde været gennemført fra 1848, da Frederik den Syvende kom paa Tronen, vilde man allerede ved Kong Frederik den Syvendes Død i 1863 have været fallit overfor Formaalet. Hvis man saa tænker sig Systemet fortsat under Kong Christian den Niendes Regering, vilde man ogsaa i 1906 have manglet Penge til de Formaal, hvortil man skulde bruge dem. Det ligger i den store Uoverensstemmelse, der er i Henseende til Størrelsen af Pensionerne, Levetiden for de paagældende pensionerede og den paagældende Konge.

Det Forsøg, der her er gjort, staar højt over det nu omtalte, idet det gaar direkte til Ondets Rod, gaar ud paa at faa slaaet fast, hvor mange Funktionærers Pensio-